

Ének a matyó mezőről

Én nem tudom, ki volt az első
ki nyílt szemű, szép sejtelemmel
parázs hevű, forró selyemmel
felszította a tulipán szivét.
Talán, mert semmi rétje nem volt,
fonállal írt virágos rétet,
bús életére hímes éket,
s ráborította a mezők színét.

Vagy nem tudván titkát betűnek,
magányos asszony annak küldte,
ki summás sorsát messze tűrte:
urának küldte levél helyett?
Én nem tudom, valahogy így volt,
így indult el e dús virágzás,
mint ki tavasszal ifjú fát ráz
és szirmát szórja a föld felett.

Aki elkezdte, régen porlad,
de a szép, mi belőle termett,
mint a fény és dal, egyre terjed,
vágyat és kedvet szinezőn,
felszállt, ím a kövesdi tájról
s mint mesében tündérek kertje,
millió öltésben hullámszik szerte
ez a tündöklő matyó mező.

